

DIALOG - DIREKT # 26

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Jag har fått två brev som kommenterar fenomenet "heltidsarbete". Vem kan förresten hitta på en term som inte kolliderar med ett begrepp i samhället. Lösningen kunde vara att ersätta "arbete" med något annat?

Daga Jonzon skriver i det första brevet...

*Här några tankar om detta med "kallelse".
En kallelse är ju inte det konkreta som man gör med sina händer eller med sitt skapande.
Det är en motivation som kommer inifrån.*

En sjuksköterska t.ex kan göra sitt jobb och göra det bra utan att hon känner det som sin kallelse, man den också vara en kallelse.

En heltidsarbetare kan bli absorberad i det jobb som han eller hon har rent praktiskt och glömma kallelsen som var själva motiveringen för att ge hela sin tid. Och där behöver vi varandra för att hålla oss till det högsta!

D Jonzon

Gunhild Robach:

När Jesus kallar lärjungar utlovar han varken ära och berömmelse eller ett bekvämt liv. De människor som för mig speciellt tydliggör ett sådant lärjungeskap är MRA:s heltidsarbetare. Jag vill gärna uttrycka min tacksamhet för alla dem som avstått från en yrkeskarriär (som kanske hade blivit lysande) och en säker inkomst för att utföra ett arbete i MRA:s syfte att förändra förhållanden på vår jord.

Tanken har aktualiserats för mig i dag på kvinnodagen, då mycket skrivs om kvinnors karriär. Detta har alltid väckt så många blandade känslor inom mig. Valde jag rätt när jag avstod från yrke? Jag är emellanåt avundsjuk på kvinnor som varit duktiga och fått erkännande. Det har ofta handlat om ett val mellan ära och bekvämlighet, även om livet som hemmafru/prästfru för all del inte alltid varit bekvämt.

Viktigast är att det val vi gör är fullt medvetet och helhjärtat. Valet att vara en Kristi lärjunge ställs vi alla i vart fall inför gång på gång.

G. Robach

Jag (Antero) känner mig privilegierad i att mitt engagemang för Moralisk upprustning har bestått av både 10 år heltid och sedan yrkesarbete. Heltidsarbetet (med MRA) var dock för mig inte en kallelse i sig utan mera en träningsperiod. Min tanke från början var att det skulle vara i 6 månader. Att det sedan blev 10 år är en annan historia. Jag hade kanske inte klarat av steget om jag vetat att det skulle vara så länge.

Samtidigt känner jag att vi som MRA-gemenskap behöver tänka ut förutsättningarna för heltidsarbete. Även om heltidsarbetet är en kallelse så måste det även fyllas med ett innehåll och det är inte självklart att en människa som fått en kallelse klarar av att på egen hand skapa ett innehåll. Alltför ofta känner jag att heltidsarbetarens sysselsättning har betingats av gemenskapens praktiska behov snarare än individens behov av att utvecklas.

Einar Engebretsen sände mig några av sina artiklar som förekommit i Arbeiderbladet. Hans finurliga ordbilder lyfter fram företeelser i samhället. Han skriver bl.a om vår tids adel och prästerskap, och jag översätter lite fritt från norskan.

En icke-kändis är ett kändisämne som ännu inte blottat sig i massmedia. TV avlar kändisar som en musmor under ett musår. Först blir man en kändis, sedan skriver man en bok. Sällan skrivs en bok som skapar en kändis.

Kändisar är välfärdsstatens adel. Experter är välfärdsstatens prästerskap. Experterna brukar obegränsat med tid för att inom ett begränsat område förklara sambanden så att det som bara är delsanningar uppfattas som hela sanningen. Få klarar av att infoga sitt vetande in i en helhetssyn.

Kändisar och experter utgör en privilegierad klass som löper maraton i media och sprider sina åsikter över oss.

Vårt samhälle har tyngdpunkten för högt liksom Wasa en gång hade. Den inre tyngden som skulle ge stabilitet saknades.

Kultur är inte mängden av vad vi vet utan viljan till att väga och välja värderingar, önskan att använda och prioritera vetande. Information ersätter inte vishet.

I stillheten kan mitt verkliga jag finna svängrum - komma till ytan. I stillheten kan en bild av mig själv formas som inte speglar sig i kändisen, underordnar sig experten eller mäter sig med grannen.

"I stillhet och förtröstan skall din styrka vara", sade profeten Jesaja, en icke-kändis i dagens media-Norge. E. Engebretsen

Vidare dialog?

Jag har funderat på och diskuterat med andra om kretsen för mottagare av DD skulle vidgas. Vi beslöt göra så att **alla läsare** uppmanas begrunda följande lista på dem som nu får DD. Om du känner att någon saknas på listan, tala med personen, visa DD och uppmana att han/hon själv talar om sitt intresse för mig.

Kom ihåg följande: **DD är ett internt forum för debatt**, inte en kanal för information om Moralisk upprustning.

I Kommunikationsgruppen har vi diskuterat en informationsskrift, som kan ges till nya människor. Tiden är dock inte mogen för detta ännu. Vi har inte känt att vi orkar med det just nu.

Detta nummer distribueras till följande:

Sylvia Bolin
Majken Darning
Brita Dessen
Jean-Marc o Eva Duckert
Ethel o Bernt Ekstrand
Ann Margret Eneborg
Einar Engebretsen
Nils o Birte Finken
Jan o Ingrid Franzon
Ulla o Gunnar Fur
Harry o Kerstin Ferngren
Sigrid Hallén
Elisabeth Hamrin
Peggy Hedlund
Eva Hovstadius
Ove o Ingalill Jensen
Bror o Gerd Jonzon
Daga Jonzon

Dagmar Klint
Christer o Rosmarie
Lilliehöök
Bertil Ljungberg
Marisa Malmberg
Jerker Mila
Karin Moberger
Maria Moberger
Alf Måhl
Rune o Hildegard Måhl
Kjell o Kerstin Nahnfeldt
Vera Nelson
Ture o Bodil Nelson
Anna Olsson
Per Olsson
Elisabeth Pehrson
Otto o Britt Pettersson
Sture o Ingar Rengfelt

Claes o Gunhild Robach
Silas o Gun Rydgård
Kerstin Rääf
Valfrid o I-S Rönnlund
Bo Sollén
Lennart o Gunda Sjögren
Arthur o Signe Strong
Nils-Erik o A-K Särnbrink
Olle o Margit Söderlund
Gunnar o Sylvie Söderlund
Ruth Söderlund
Anton o Britt Taranger
Antero o Valerie Tikkanen
Philip o Vendela Tyndale-B.
Elin Westling
Gunnar o Inga Wieselgren
Doris Wiklund

Till slut har jag en fundering, ja ett behov som jag känner. I dagens stressade samhälle, hur skall man finna tiden för andlig näring och återhämtning? Hur finna den inre styrkan och balansen som hjälper en att stå pall när det stormar omkring en. Ibland har jag nog känt att jag haft en sådan inre styrka, men sedan vid andra tider tycks det hela så avlägset. Man behöver finna det på nytt hela tiden.

Jag finner att jag faller in omgivningens språngmarsch för att hinna med. Tiden för inre uppbyggelse finns bara inte, eller?

Antero